

Казки на ніч

Мудра дівчина-семилітка

Мудра дівчина-семилітка Були два брати: один великий багач, а другий бідний, такий бідний, що і шерстини не мав коло хати, худобини. Прийшов до брата і просить молока. У брата є тридцять корів, але молока дати не хоче. Зслабло якомсь у того багача теля. Хотів уже його різати, та прийшов бідний брат і випросив від нього теля собі. Теля виросло — стала з нього файна корова. Молока дає за тих тридцять корів багачевих. Хочє багач ту корову відібрати, а бідний не віддає. Тоді багач замельдував бідного до суду.

Пішли до суду. Але що? Той багач з панами знається, з панами за столик сідає, то суддя каже до того бідного:

— Аби-сь так до мене прийшов — ні йшов, ні їхав, ні голий, ні одітий, то тоді буде твоя корова! Прийшов бідний додому та й плаче. А мав він доньку — сім років мала, але була дуже мудра.

Донька й каже:

— Чого ви, тату, плачете?

— Та казав мені суддя з'явитися, аби ні йти, ні їхати, ні голому, ні одітому!

— Ой, тату, та ви того плачете? Дайте мені сакулю та й баранця і зайця іміть, то я за вас сама піду! Зняла вона з себе шмаття, натягла на голе тіло сакулю, взяла баранця межі ноги, а зайця в руки і так прибігла на баранці аж до суду під браму. Суддя увидів та й відпустив псів, аби роздерли дівчину. Але вона пустила зайця, і пси за зайцем побігли. Тоді той пан питає:

— Хто тебе так нарадив?

— Я сама такий розум маю!

Тоді суддя знов закликав тих братів до суду та й каже:

— Котрий скаже, що найродючіше, найтяжче, найсвітліше і найчистіше, то того корова буде!

Бідний прийшов додому і зачав знову плакати. Донька й питає:

— Чого ви, тату, плачете?

— Ой,— говорить,— казав суддя відповісти, що є найродючіше, найтяжче, найсвітліше і найчистіше?

— Йой, тату! Земля найтяжча і найродючіша, а очі найсвітліші і найчистіші!

З тим бідняк пішов до суду. А багач зарізав пацюка, взяв пшениці і те до суду везе. Вже на суді питаються того багача:

— А що там, куме, ви відгадали? Той і каже:

— Мій пацюк — найродючіший і найтяжчий, а моя пшениця найчистіша і найсвітліша. То я те панові дарую! Тоді суддя питає бідного:

— А ти як кажеш?

— Земля найтяжча і найродючіша, а очі — найсвітліші і найчистіші! Тоді суддя признав корову бідному. Але питає:

— Хто тебе так нарадив?

— У мене є така дитина — сім літ має.

— Скажи їй, аби принесла мені дарунок і не дарунок! Він прийшов додому, та так гризеться, а донька питає:

— Чого ви, тату, знову плачете?

— Бо біда,— каже.— Казав суддя, аби ти принесла дарунок і не дарунок!

— Дайте мені птаха, то понесу!

Та й пішла з птахом до того пана. Дає йому дарунок. Пан наставив руку, а дівчина пустила птаха, і він полетів: то був такий дарунок і не дарунок.

А той пан був нежонатий. Послав він по її вітця та й каже:

— Я беру її за жінку, бо вона мудріша, ніж я! Пан і дівчина побралися. Якомсь пан поїхав на

гостину. А йшли купці з дороги: один собі коней накупив, а другий биків. Ночували вони в корчмі,

а кобила вночі лоша уродила. Один купець каже:

— То моя кобила уродила лоша! А другий собі:

— То мій бик уродив!

Пішли з тим до суду, але пана не було дома. Панова жінка розпитала, чого вони хочуть, та й каже:

— А чи хлоп родить, чи жінка?

— Та жінка!

— Ну, то аби ви знали, що кобила уродила лоша, не бик!

Та й купці пішли собі геть. Ідуть вони дорогою, а назустріч пан їде. Каже один купець другому:

— Яка та пані мудра! Так нас розсудила — ліпше, якби який суд!

А пан те вчув, приїхав додому й каже:

— Ага, то ти вже суд робиш сама? Іди собі від мене геть!

Жінка просить:

— Та хоч ще повечеряймо разом!

Повечеряли, але вона зладила йому таку гербату, що як її напився, то заснув. Взяла вона тоді чоловіка на віз та й везе. Він у дорозі пробудився й каже:

— Йой, а ти мене де везеш?

— Де я їду, там і тебе везу! Тоді пан каже:

— Обертаймо додому, хай уже буде. Вернулися додому, і відтоді вона сама суд робила.